

Postoji vrijeme za snove i vrijeme za otpuštanje snova da bismo što potpunije živjeli. Proljeće je. U Irsku proljeće dolazi ranije nego u Hrvatsku. Nije bitno što je jučer neznatno padao snijeg, proljeće je u zraku. Ptice cvrkuću pune radosti pjevajući svoje predivne pjesme, raznobojno cvijeće se raspupalo u svom sjaju i ljepoti, no neko drveće još uvijek nije otpustilo staro osušeno lišće.

Čini se da neke grane na tom drveću nisu u potpunosti naučile jesenju lekciju otpuštanja. Ipak, ako ne odluče otpustiti staro, novo lišće neće moći rasti, novi pup neće izbiti, ili ne bar lako i u punoj slobodi. I mi se ponekad trebamo podsjetiti lekcije otpuštanje jer često bjesomučno čuvamo neke unutarnje stavove, ideje o životu, svađu s nekim ili pak radosti koje su s vremenom gotovo uvenule, iako smo mi i dalje navezani na njih. Što je tvoje 'staro lišće' u ovom (pred)proljetnom vremenu? Što bi bilo dobro da otpustiš u ovom korizmenom vremenu da bi ti se otvorio put ka novom rastu i novom životu?

Razmišljajući o ovome nekako mi se čini kao da hodam između oaze i pustinje. Postoje trenutci u kojima sam kao dijete uronjena u divljenje stvorenju, planinama, brdima, cvijeću, pticama, ljudima, ljepoti života koja nas okružuje i koja se tako često čini kao tabernakul Božje prisutnosti. Onda odjednom, onako iznenada, bez najave, zaskoči me nutarnja turobnost i ostanem bez udivljenja, možda čak mogu reći bez osjećaja, bez radosti. Jedino što mi tada ostaje je čežnja za Nebom. Ta čežnja me redovito suoči sa izborom: birati Život (Pnz 30,19-20) ili se prepustiti turobnosti. Uz borbu se odlučim za život znajući da jedino sada u ovom životu imam šansu (učiti) živjeti u vjeri. I onda mi turobnost skoro želi ovaj život prikazati besmislenim. I doista se svakodnevica počne činiti kao "egzil, i jedino na što mogu misliti je Nebo" (Mala Tereza). Tada se sjetim da je "cijeli hod Doma na Nebo, Nebo" (Katarina Sijenska). Često ne vidim tu stvarnosti ali odabirem vjerovati. Ta borba u konačnici učvršćuje i produbljuje moju vjeru, potičući me da biram život nevezano na užitke koje on nekad pruža. Također me dovodi u doticaj s mojim dubinskim čežnjama, s mojom nesavršenošću i ograničenošću te pred mene stavlja pitanje "što je sreća"? Sva moja pitanja o životu kao da su sažeta u tiho pitanje koje

nečujno izgovaram Gospodinu. Pitam Ga srcem, jer moje usne ponekad ostanu bez riječi. No Gospodin razumije uzdisaje, čežnje i molitve srca.

Jesam li došla na početak puta ponovno te Gospodine pitajući o smislu života? Toliko toga znam, a opet ne znam skoro ništa. Jesi li nam rekao da ćemo biti sretni na Zemlji? Ili zahvalnost seže dublje i dalje od sreće? Jedino Ti, Gospodine, si pravi smisao života, jedino Ti si prava radost, prava sreća. I da, istina je što je Tereza Avilska rekla, "Neka te ništa ne uznemiruje, neka te ništa ne plaši; sve je prolazno, jedino Bog se ne mijenja. Strpljenje je dovoljno za sve. Vama koji imate Boga ništa ne nedostaje. Bog sam je u svemu dovoljan."

Amen